

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ КАМІТЭТАў
БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОўНАГА Чырвонага сцяга Дзяржаўнага ўніверсітэта імя У. І. Леніна

ГАЗЕТА УЗНАГАРОДЖАНА
ГАНАРОВАІ ГРАМАТАЙ
ВЯРХОўНАГА САВЕТА БССР

1984

19
СТУДЗЕНЯ
ЧАЦВЕР
№ 3 (1416)

Выходзіць раз
у тыдзень

Выдаецца з 1922 года.

● ПА УНІВЕРСІТЭЦЕ КРОЧЫЦЬ СЕСІЯ ●

ЁСЦЬ ПЯЦЁРКА!

СТУДЭНТКА другога курса факультэта журналістыкі Таццяна Бялькевіч вось ужо трэцюю сесію здае без ніводнай чацвёркі. Прыгадаем некалькі эпизодаў з яе студэнцкага жыцця.

Сесія першая. Экзамен па антычнай літаратуры. Выкладчыца ставіць Таццяне чацвёрку. Тая цвёрда гаворыць:

— Я ўпэўнена, што ведаю на выдатна. Можна ўзяць другі білет?

— Калі ласка. Выцягнуўшы другі білет, яна без падрыхтоўкі адказвае на пяцёрку.

Сесія другая. Бадай самая цяжкая для Бялькевіч, бо яе трэба было здаць дзятэрмінова: педагогічны атрад у чэрвені выязджаў у піянерлагер «Зубраня». За тыдзень Таццяна здала чатыры экзамены. І ўсе на выдатна.

НА ЗДЫМКУ: студэнтка другога курса факультэта журналістыкі Таццяна Бялькевіч.
Фота С. Плытквіча.

НА ПЛЕНУМЕ

прафсаюзнага камітэта супрацоўнікаў старшынёй прафкома выбраны У. Т. Шалатонін, яго намеснікам — А. М. Рухля.
І. УЛАДЗІМІРАЎ.

ВЫСТАўКА-ПРАГЛЯД

на тэму «Здароўе і даўгалецце ў тваіх руках, чалавек» была арганізавана абанементам навуковай і мастацкай літаратуры. Яе экспазіцыю склалі звыш 150 экзэмпляраў навуковай, вучэбнай і навукова-папулярнай літаратуры аб развіцці медыцыны, фізкультуры і спорту.

Абанемент навуковай і мастацкай літаратуры запрашае таксама наведаць адкрыты прагляд літаратуры на тэму «Праблемы, якія хвалююць чалавечтва», прысвечаны ахове прыроды.

Ф. МІРУШЧАНКА,
старшы бібліятэкар.

НА ПАСЯДЖЭННІ РЭКТАРАТА

была абмеркавана работа аддзела матэрыяльна-тэхнічнага забеспячэння, а таксама некаторыя іншыя пытанні.
Л. МАРЦЫЁНКА.

ПАДВЕДЗЕНЫ ВЫНІКІ

агляду-конкурсу на лепшую пастаноўку прафсаюзнай работы на факультэтах. Месцы размеркаваліся наступным чынам: 1—ФПМ, 2—факультэт радыёфізікі і электронікі, 3—мехмат, 4—біяфак, 5—гістфак, 6—юрфак, 7—хімфак, 8—фізфак, 9—10—геафак, філфак, 11—журфак.

П. ЛАПЦЕНАК.

ПЕРАРЭГІСТРАЦЫЮ

ЧЫТАЧОў

з мэтай паляпшэння забеспячэння неабходнымі кнігамі з 1 студзеня гэтага года праводзіць аддзел навуковай і мастацкай літаратуры ўніверсітэцкай бібліятэкі.

З. ШАЛУПЕНКА.

40-ГОДДЗІЮ

вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў будзе прысвечана навукова-тэарэтычная канферэнцыя на тэму: «Помнікі Вялікай Айчыннай вайны ў Беларусі і ў горадзе Мінску і іх роля ў камуністычным выхаванні». Яе правядуць у сакавіку пярвічная арганізацыя таварыства аховы помнікаў гісторыі і культуры і гістарычны факультэт сумесна з гарадскім таварыствам аховы помнікаў гісторыі і культуры.

А. КАДУШЫНА.

● ТВАЯ КАМСАМОЛЬСКАЯ АШЧАДНАЯ КНІЖКА ●

ЗНОў АБ ХЛЕБЕ

У МАТЭРЫЯЛЕ «... Будзе і песня» (№ 36 ад 22 снежня 1983 года) газета «Беларускі ўніверсітэт» звярнулася да пытання аб беражлівых адносінах да хлеба. Безумоўна, тэма гэта важная і надзённая. Чым менш будзе страчана хлеба з-за безадказнасці некаторых людзей, чым менш апынецца яго ў сметніцах, тым больш паявіцца духмяных буханак на нашым стале.

Але сёння пытанне аб рацыянальным выкарыстанні харчовых прадуктаў павінна ставіцца больш шырока. Не толькі берагчы кожную лустачку хлеба, але таксама не пакідаць без увагі кожны факт марнатраўства ў адносінах да любога харчовага прадукта, ствараць умовы для найбольш поўнага іх выкарыстання. Нават у самай ашчаднай гаспадыні застаецца штодзённа нямала харчовых адходаў. І калі не растлумачыць належным чынам неабходнасць іх збору, не арганізаваць своечасовы вываз, то яны ўрэшце трапляць у сметніцу, хаця маглі б быць з поспехам выкарыстаны ў жывёлагадоўлі.

Дазволім сабе напаміныць чытачам, што на адным са сходаў актыву камсамольскай арганізацыі ўніверсітэта ўжо ішла размова аб гэтым. Выказаліся прапановы аб неабходнасці абсталяваць усе кухні ў інтэрнатах спецыяльнымі бачкамі для збору харчовых адходаў, пажаданні ў адрас студсаветаў арганізаваць гэту работу. Прайшло больш года. Сёння з горыччу даводзіцца прызнаваць, што добрыя намеры не ператварыліся ў добрую справу.

Не прыклад у гэтым плане і ўніверсітэцкая сталовая. Часта даводзіцца бачыць, як сагнуўшыся пад цяжарам «пачасункі» для ўласнага парсюка, праз абедзенныя залы снуюць людзі, якія наўрад ці маюць дачыненне да ўніверсітэта.

Трэба памятаць, што Харчовая праграма выконваецца не толькі на калгасных нівах і жывёлагадоўчых комплексах. Свой пасільны ўклад ў яе ажыццяўленне павінен унесці кожны.

ШТАБ
«КАМСАМОЛЬСКАГА
ПРАЖЭКТАРА»
БДУ ІМЯ У. І. ЛЕНІНА.

● ПРАЖЭКТАР ●

ДЗЕ ГЭТА ВУЛІЦА, ДЗЕ ГЭТЫ ДОМ...

ТЭМУ ГЭТУЮ новай назваць ніяк нельга. Газета «Беларускі ўніверсітэт» неаднаразова звярталася да яе і раней. Аднак абставіны вымушаюць узяцца за яе яшчэ раз.

Снежанская праверка дастаўкі паштовай карэспандэнцыі ў інтэрнаты ўніверсітэта, праведзеная штабам «КП», выявіла шматлікія недахопы. Так, напрыклад, у інтэрнат № 7 былі памылкова дастаўлены 5 паведамленняў на каштоўныя бандэролі, 6 паведамленняў на пасылкі і 3 — на паштовыя пераводы. Віноўнік — паштовае адзяленне № 30 г. Мінска. Амаль такі ж малюнак наглядаўся і ў інтэрнаце № 1. Сюды па віне ўчастка дзяржаўнай сарціроўкі пошты Мінскага паштамта былі памылкова дастаўлены 5 пільмаў, паведам-

ленне на паштовы перавод і нават тэлеграма.

Яшчэ 22 снежня 1983 года штаб «КП» накіраваў матэрыялы па выніках праверкі на рэагаванне. Нядаўна мы атрымалі адказ начальніка ўчастка дзяржаўнай сарціроўкі пошты Р. М. Сакалоўскага. Вось што ён паведамляе: «Засарціроўкі паштовай карэспандэнцыі мелі месца па віне работніцы А. В. Ярчак. Выяўленыя парушэнні будуць разгледжаны на дні янасці ўчастка. За сарціроўкай пошты па ўказаным маршруце ўстаноўлены кантроль».

А вось работнікі трыццатага аддзялення сувязі з адказам не спяшаюцца. Ці можа гэты адказ яны таксама даставілі не па адрасу?

А. ШЫБУТ,
старшыня штаба
«Камсамольскага
пражэктара»
ўніверсітэта.

Сёння, калі вогненныя гады вайны далей і далей адыходзяць у мінулае, перад намі ўсё ярчэй паўстае гераічны подзвіг савецкага народа, яго светна-гістарычнае значэнне. Вялікая перамога, атрыманая над чорнымі сіламі рэакцыі, мужнасць і смеласць, праяўленыя савецкімі людзьмі ў жорсткай барацьбе з фашызмам за свабоду і незалежнасць сацыялістычнай Радзімы, назаўсёды застануцца ў памяці народнай.

Подзвіг непадуладна часу. Ён перадаецца з пакалення ў пакаленне. Яскравае сведчанне гэтаму — нядаўняя сустрэча з удзельнікамі абароны Савецкага Запалля, што прайшла ва ўніверсітэце. На яе прыехалі вучні сярэдняй школы № 30 г. Мурманска, якія актыўна ўдзельнічаюць у піянерскай аперацыі «Вялікая Айчынная». На сустрэчы выступілі рэктар універсітэта Л. І. Кісялеўскі; старшыня савета ветэранаў універсітэта І. В. Марчанка; сакратар камітэта камсамола А. Казулін; народны пісьменнік БССР, Герой Сацыялістычнай Працы І. П. Шамякін; удзельнік Курскай бітвы і вызвалення Беларусі пісьменнік І. Ф. Кудраўцаў; пісьменнік, драматург, кінарэжысёр П. С. Васілеўскі; загадчыца кафедры беларускай мовы і літаратуры БДУ імя У. І. Леніна В. В. Казлова; вучаніца сярэдняй школы № 30 г. Мурманска К. Цыткова; дырэктар музея Баявой славы 30-й мурманскай школы В. В. Грышкова; уласны карэспандэнт газеты «Советский патриот» па Беларусі С. А. Аслёзаў.

● ВЕКАПОМНАЕ ●

І ПАМЯЦЬ ПОЛЫМЕМ АПАЛІЦЬ...

...ЗАЛА прыціхла, толькі час ад часу цішыня перарывалася бурнымі апладысмантамі. Гэта — даніна павагі тым, хто са зброяй у руках адстаў у гады ваеннага ліхалецця свабоду і незалежнасць нашай Радзімы. Прысутныя яшчэ раз адшчырага сэрца гавораць ім: «Вялікае дзякуй!». Гэта словы ўдзячнасці гасцям — удзельнікам абароны Запалля Івану Пятровічу Шамякіну, Пятру Савельевічу Васілеўскаму, Мікалаю Іванавічу Юзэфавічу, Віктару Рыгоравічу Абадоўскаму, Генадзію Канстанцінавічу Кузічаву, старшыні савета ветэранаў партыі, вайны і працы Маскоўскага раёна г. Мінска Майсею Логвінавічу Клязавічу, удзельнікам Вялікай Айчынай Івану Васільевічу Марчанку, Івану Федаравічу Кудраўцаву і многім іншым. Тым, хто рана пасталеў: на іх долю выпала занадта многа выпрабаванняў і цяжкасцей. У бязлітаснай барацьбе з ворагам яны адстойвалі кожную пядзю савецкай зямлі, змагаліся да апошняй кроплі крыві за родныя гарады і вёскі, праяўляючы смеласць і гераізм. Гэта даніна павагі тым 350 ветэранам вайны, якія сёння працуюць ва ўніверсітэце. І не толькі добрасумленна працуюць. Яны актыўна ўдзельнічаюць у грамадска-палітычнай рабо-

це, з'яўляюцца прапагандыстамі рэвалюцыйных, баявых і працоўных традыцый Камуністычнай партыі і савецкага народа.

Сёння нельга не ўспомніць імяны тых студэнтаў-ваінаў, партызан і падпольшчыкаў, якія назаўсёды засталіся на полі бою, — гаворыць старшыня савета ветэранаў універсітэта Іван Васільевіч Марчанка. — У радах мінскіх падпольшчыкаў змагаўся студэнт Г. Фалевіч, сакратар камсамольскай арганізацыі хімічнага факультэта, член камітэта камсамола універсітэта. У верасні 1942 года мужны партызан загінуў у фашысцкіх засценках, не выдаўшы сваіх таварышаў па барацьбе з ворагам Г. Фалевіч быў узнагароджаны ордэнам Айчынай вайны II ступені пасмяротна. Сотні кіламетраў прайшоў франтавымі дарогамі былы студэнт М. Катлавец. У час прарыву абароны ворага на румынска-венгерскай граніцы 5 кастрычніка 1944 года батальён пад яго камандаваннем знішчыў шмат баявой тэхнікі і жывой сілы ворага. У гэтым жорсткім баі адважны салдат загінуў. Указам Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР яму было пасмяротна прысвоена высокае званне Героя Савецкага Саюза.

шэннага грукату і стрэлаў, якія амаль не сціхалі. На маіх вачах гінулі людзі. Нашы людзі... Ашаломлены і аглушаны, я ніяк не мог пагадзіцца з тым, што, магчыма, праз некалькі хвілін мяне таксама напаткае смерць.

У памяці назаўсёды застаўся першы бой з варажымі самалётамі. Ён быў непаспяхоў. Калі артылерыстам здавалася, што варажы самалёт падае на зямлю, ён спакойна падымаўся і аддаляўся. Ён быццам смяяўся з нас. Вы не можаце сабе ўявіць, як было крыўдна. Але паступова расло майстэрства артылерыстаў, павышалася зладжанасць усіх службаў, мацнела прага помсты ворагу — і вось на рахунку артылерыстаў першы збіты самалёт.

З вялікай трывогай у голасе расказвае Іван Пятровіч пра той трагічны для Мурманска дзень — 18 чэрвеня 1942 года. Дзень быў на рэдкасць гарачы для гэтага краю і вельмі ветраны. Немцы вырашылі выкарыстаць гэтую магчымасць і пачалі бамбардзіроўку горада. Каля сотні самалётаў скінулі на Мурманск трысячы запальных бомб. Гэта было жудасна: увесь горад гарэў (дамы былі пераважна драўляныя). Загінулі дзесяткі людзей. І ўсё ж галоўны аб'ект горада — порт — застаўся стаяць, як і раней.

Прысутныя — студэнты і выкладчыкі ўніверсітэта, мурманскія школьнікі слухаюць успаміны І. П. Шамякіна аб ваенных дарогах яго зенітна-артылерыйскага дывізіёна. Пасля Мурманска — Кандалакша, Петрававодск, Познань, Одэр. Тут, пад Берлінам, і скончыў ён вайну...

— Я працаваў у палітадзеле, — успамінае Пётр Савельевіч Васілеўскі. — Калі пачалася вайна (дакладней на дзесяты дзень яе), старшага інструктара накіравалі на фронт, і я застаўся яго замяшчаць. Праз два дні мне даручылі суправаджаць санітарны поезд, у якім ехалі жонкі і дзеці ваенных. Не паспеў поезд адысці ад станцыі, як наляцелі фашысцкія самалёты і разбілі яго ўшчэнт. Уявіце, не, лепш не трэба, гэтую карціну! Гэты жудасны момант застаўся ў маёй памяці на ўсё жыццё.

Так, жудасныя успаміны аб вайне. Не даюць яны спакойна спаць ноччу і Мікалаю Іванавічу Юзэфавічу. Ён таксама абараняў Запалля... Шэсць разоў хадзіў у атаку Мікалай Іванавіч. Асабліва запомнілася яму апошняя, шостае. За сопку Гарэлая. Пасля каманды: «Усім ады-

ходзіць» Мікалаю Іванавіч застаўся прыкрываць адыход роты. І тут гітлераўцы падалі дыверсанта. Але салдат адразу здагадаўся, у чым справа. Толькі паказаць гэтага нельга было — яны знаходзіліся за сотню метраў ад немцаў і за 700 метраў ад нашых. Патрэбна было падвесці дыверсанта як мага бліжэй да сваіх, каб потым перахітрыць яго і ўзяць у палон. Пасля жорсткай сутычкі Мікалаю Іванавіч прывёў палоннага ў размяшчэнне роты.

Нядаўна Мікалаю Іванавічу Юзэфавіч пабываў у 30-й мурманскай школе, куды яго запрасілі на адкрыццё музея Баявой славы. І, зразумела, не мог ён не наведаць Даліну Славы, якую героі Запалля называлі «далінай смерці». У час вайны тут праходзілі жорсткія баі, дзе загінуў шмат савецкіх ваінаў. Зараз на гэтым месцы ўзведзены Мемарыяльны комплекс загінуўшым. Ён нібы напамінае кожнаму: «Помніце, якой цаной заваявана шчасце!»

...Сустрэча падыходзіла к канцу. Абаронцам Савецкага Запалля І. П. Шамякіну і П. С. Васілеўскаму ад педагогічнага калектыву, школьнікаў і музея Баявой славы 30-й школы г. Мурманска, а І. Ф. Кудраўцаву — ад камсамольскай арганізацыі БДУ імя У. І. Леніна былі ўручаны памятныя медалі. А школьнікаў чакала сустрэча з музеем гісторыі БДУ, знаёмства з універсітэтам. Перад ад'ездам яны ўсклалі кветкі да помнікі студэнтам і выкладчыкам БДУ імя У. І. Леніна, якія загінулі ў гады Вялікай Айчынай вайны.

Я спытала ў вучняў: «Які ўражанні ад сустрэчы?» Яны адказалі зразумела і проста:

— Цудоўныя. Хацелася б, каб яны былі часцей.

Так, я згодна, бо сустрэчы з такімі людзьмі дазваляюць убачыць і пазнаць гісторыю барацьбы і перамог людзей моцных духам, бязмежна адданных сваёй Айчыне. Іх гераічныя подзвігі будуць служыць натхняючым прыкладам у выхаванні палымых патрыётаў, стойкіх барацьбітоў за свабоду, незалежнасць і росквіт нашай Радзімы.

З. АЛЯШКЕВІЧ,
наш кар.

*Чытаючы гэтыя
і Беларускае ўнівер-
сітэту.
Заўсёды кадынасць
сустрэчы з вамі,
Фотараз і сапраўды.
Паспешайце
у 1984 годзе ў арганізацыю
працы, імяце і мясціні.
Іван Шамякін
18.1.84.*

НА ЗДЫМКУ: у час сустрэчы.
Фота С. Плыткевіча.

На памяць аб сустрэчы І. П. Шамякіна напісаў: «Чытаючы газеты «Беларускі ўніверсітэт». Заўсёды радыюся сустрэчы з вамі, дарагія сябры. Паспешайце вам у 1984 годзе ў вучобе, у працы, шчасця ў жыцці!»

● СВЕТ ВАШЫХ ЗАХАПЛЕННЯЎ ●

«НЕРУШ»: творчы неспакой

З-ЗА ДЗВЯРЭЙ да слыху далае трапяткая, чароўная мелодыя. Гучыць песня. Гукі то набіраюць сілу, зліваючыся ў стройным шматгалосці, то льюцца ціха і пранікнёна. «На нова лета хай родзіць жыта», — пяюць густыя басавітыя мужчынскія галасы. «Шчодры вечар, багаты вечар», — падпяваюць ім жанчыны. Лырычна-пранікнёна мелодыя змяняецца маладзецкім задорам казачай жартоўнай песні з прысвётам. Зацікавіўшыся, мы прыадчынем дзверы актавай залы, спа-

дзючыся ўбачыць на сцэне святочна апрануты ў яркія нацыянальныя касцюмы хор з прадстаўнікоў старэйшага пакалення. Але... бачым сваіх аднагодкаў, якія з захваленнем і любоўю выконваюць народную песню. Ідзе рэпетыцыя фальклорна-этнографічнага ансамбля «Неруш». Хлопцы і дзяўчаты працуюць з вялікай аддачай, творча, не толькі рэагуючы на заўвагі кіраўніка Валянціны Федараўны Гладкай, але і прапануючы свае расэнні. І не выпадкова Валянціна Федараўна лічыць, што ан-

самбля «Неруш» для яе проста знаходка. На яе думку, большасць удзельнікаў ансамбля вельмі здольныя, а некаторых з іх, такіх, як Марыну Пугачэўскую, Уладзіміра Тараканава, Машу Кезюкову і іншых можна смела выпускаць на «вялікую» сцэну. Песня з'яўляецца толькі адной састаўнай часткай мастацтва (я не баюся гэтага слова) ансамбля «Неруш». Вялікая ўвага ўдзяляецца кампазіцыі, лаканічным, але вельмі выразным момантам тэатральнай гульні.

Калі бачыш сучаснага маладога чалавека, які лёгка рухаецца па сцэне ў нястомным карагодзе ці задорнай беларускай палцы, то і ў сабе адчуваеш пачуццё маладосці, сілы, прагі да працы. Тым больш радасна бачыць, што, нягледзячы на захваленне моладзі поп- і рок-музыкай, жыве і пульсуюць невычэрпная крыніца народнага мастацтва — фальклорная песня. За тры гады існавання ансамбля яго ўдзельнікі пабывалі ў многіх цікавых паездках: гэта і наведанне Ужгарадскага

універсітэта, і паездка на будоўлі Свярдлоўскай вобласці, і многія іншыя. У гэтым годзе ўдзельнікі рыхтуюцца да выступленняў у Балгарыі, у Сафійскім універсітэце імя К. Ахрыдскага.

Узнікшы тры гады назад на базе механіка-матэматычнага факультэта, ансамбль «Неруш» значна папоўніўся за гэты час прадстаўнікамі ўсіх факультэтаў. Кожны год прыходзяць навучэнцы. Дзяўчат шмат, а васьмі хлопцаў малавата. Вельмі хацелася б, каб калектыву папаўняўся і за лік юнакоў.

А. РУБЦОВА,
студэнтка факультэта
журналістыкі.

ТУРЫСТАМ — ЗЯЛЁНАЕ СВЯТЛО

ТУРЫЗМ — самы дэмакратычны від спорту і разам з тым самая даступная форма адпачынку. Даўно мінулі тыя часы, калі турызм існаваў дзякуючы энтузіязму асобных непасед. Сёння ім сур'ёзна захапляюцца мільёны людзей. І, вяртаючыся з паходаў і вандраванняў, ніхто з тых, хто хоць аднойчы па-сапраўднаму адчуў у сабе гэта «шчымлівае пачуццё дарогі», як бы цяжка ні давалася яму, не кляў сябе за тое, што марна патраціў час. І нездарма. Уздзеянне турызму на чалавека, як асобу, шматграннае. І, як кажуць бывалыя турысты, спацігаецца ўсё жыццё.

Па-першае, турызм з'яўляецца добрай школай узаемаадносін чалавека ў калектыве, школай чуласці, дабрыні і ўзаемадапамогі.

Па-другое, у паходах чалавек збліжаецца з прыродай, адкрывае ў ёй нешта новае для сябе, бачыць, якой безбароннай з'яўляецца яна перад бяздзуннымі адносінамі да яе.

Па-трэцяе, кожнае падарожжа ставіць сур'ёзныя выпраба-

ванні перад чалавекам, бо турыст павінен быць дужым, спрытным і вынослівым.

І па-чацвёртае, вандроекі па роднай краіне, знаёмствы з новымі людзьмі, гераічнымі мясцінамі, мясцовымі паданнямі ўзбагачаюць ведамі аб нашай Радзіме, выклікаюць пачуццё гонару за яе.

Значнае месца ў турызме займаюць паходы моладзі па месцах рэвалюцыйнай, баявой і працоўнай славы савецкага народа. І не дзіўна, што яны карыстаюцца папулярнасцю. Бо мала якая кніга ці кінафільм могуць параўнацца з жывым словам людзей, якія «пісалі» нашу гісторыю з пачуццём асабістай адказнасці за кожную пядзю зямлі, дзе здзейснілі свае подзвігі тыя, хто ўзяўся на абарону нашай Радзімы ў цяжкую часіну ваеннага ліхалецця.

Праводзяцца такія зорныя

паходы і ў нашым універсітэце. Кожны год больш за дзесятак студэнцкіх груп адпраўляюцца ў падарожжы ў розныя куткі Беларусі. Іх дарогі пралягаюць па Браслаўшчыне і Налібоцкай пушчы, праз Палессе і па магілёўскіх прасторах... Сотні юнакоў і дзяўчат далучаюцца да такога карыснага і цікавага занятку, як турызм.

Але разам з тым патрэбна адзначыць і некаторыя мінусы ў практыцы зорных паходаў. Арганізацыя іх амаль цалкам з'яўляецца справай асабістай ініцыятывы ўдзельнікаў груп. Універсітэт пакуль што не здольны забяспечыць неабходнымі рэчамі, не на належным узроўні знаходзіцца агітацыя зорных паходаў. Сустрэкаюцца цяжкасці адміністрацыйнага характару. Напрыклад, у маі мінулага года дэканат геаграфічнага факультэта па розных прычынах знайшоў магчымым дазволіць удзел у зорным па-

ходзе толькі палове жадаючых.

На наш погляд, у арганізацыі зорных паходаў добрай падмогай маглі б стаць наступныя меры: вялікую карысць прынес бы такі грамадскі орган, як штаб зорных паходаў, у які ўвайшлі б прадстаўнікі спортакмітэта, турклуба. Ён бы здолеў аказаць дзейсную дапамогу ў арганізацыі зорных паходаў, выбары маршрутаў, камплектаванні груп, праводзіў бы конкурсы на лепшы зорны паход, арганізоўваў злёты, дзе б вызначаліся пераможцы. Па-другое, дзіўным здаецца тое, што ў зорных паходах удзельнічаюць у асноўным студэнты абмежаванай колькасці факультэтаў: геаграфічнага, хімічнага, біялагічнага і факультэта прыкладной матэматыкі. Слаба прадстаўлены такія факультэты, як мехмат, фізфак. Адзначым, што гістфак, журфак зусім не ўдзельнічаюць у зорных

паходах, хаця такія мерапрыемствы маглі б аказаць студэнтам гэтых факультэтаў значную карысць у вучобе, як, напрыклад, географам і біёлагам, якія, дарчы, не губляюць гэтай магчымасці.

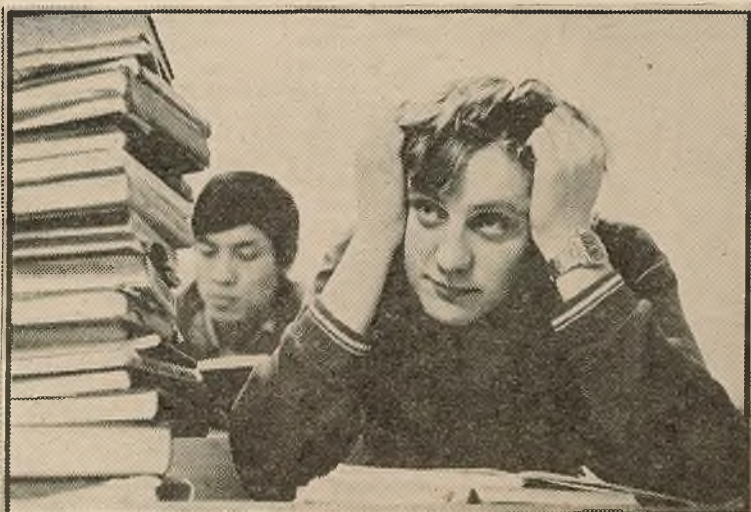
Па-трэцяе, жадаючых шмат, а вось з кіраўнікамі справы прымушаюць жадаць лепшага, бо кіраўнік паходу — гэта не проста чалавек, які вядзе групу па маршруту, гэта яшчэ і выхавачель. Турклубу патрэбна звярнуць увагу на падрыхтоўку кіраўнікоў турыстычных паходаў высокай катэгорыі складанасці.

Свой матэрыял нам хочацца закончыць традыцыйным турысцкім пажаданнем: «Добрых дарог і лёгкіх рукакоў вам, сябры!».

У. СЯМІРСКИ,
аспірант хіміфака.
В. БУНТА,
студэнт геафака.

ПА УНІВЕРСІТЭЦЕ КРОЧЫЦЬ СЕСІЯ

ІМГНЕННІ

пяцікурсніца з хімічнага факультэта Алена Малышчык. — Галоўнае — жаданне падрыхтавацца. Тады табе любы іспыт не страшны.

ЗДАЁМ

— Ну як здалі? — аднакурснік з другой групы не мог устаць на месцы, чакаючы адказу.

— Нядрэнна, амаль без троек.

— Эх, — уздыхнуў першы. — Добра вам — усё ўжо засталася ззаду, а ў нас яшчэ на носе ноч вар'яцкая, а заўтра нават не ведаю што і будзе...

І ён, паправіўшы стос падручнікаў, накіраваўся ў чыталку.

ЗДАЛІ!!!

Раніца. А палове шостаі.

Студэнт з цяжкасцю адарваў погляд ад падручніка, у якім радкі набягалі ўжо адзін на адзін, асалавела паглядзеў па баках. «Глядзі ты, ўжо нікога няма! Відаць, я — самы апошні з магікан. Трэба ісці спаць...»

Выйшаў у калідор. Што гэта? Музыка? З трынаццатага паверха даносіліся да вуха змарнелага небаракі-студэнта вясёлыя рытмы. «Трэба паглядзець». І ён, зморана перастаўляючы ногі, квола падыбаў наверх. Там і сапраўды роў-разрываўся магнітафон, у паўпустым пакоі ва ўнісон тэмпераментнай мелодыі трусіліся і скакалі чалавек шэсць студэнтаў.

— Што гэта ў вас? — не вытрымаў хлапец.

— Мы ўчора здалі экзамен, у нас дыснатэка...

С. ПЛЫТКЕВІЧ.
Фота аўтара.

РЫХТУЕМСЯ

— Ну і ну, — студэнт другога курса журфака Вацлаў Багдановіч яшчэ раз паглядзеў на стос кніг, якія трэба прачытаць, і ўзяўся рукамі за галаву. — Вось дык жыццё пачалося...

Яшчэ раз паглядзеў на свае кніжкі, уздыхнуў:

— Нічога не зробіш, трэба чытаць.

— Правільна, трэба чытаць! — строга прамовіў чацвёртаккурснік з мехмата Валерый Бурчакоў і па-гаспадарску ўладкаваўся на падаконніку. — У час сесіі самае галоўнае — не страціць ніводнае хвілінкі.

— А мы ўжо страцілі, —

расчаравана прадоўжылі пяцікурсніцы з журфака. — Вось зараз прыходзіцца даганяць усім разам. Але куды там — апошняя перадэкзаменацыйная ноч самая кароткая. Як ні ганіся, а дагнаць страчанае не зможаш.

— Хто ж вам забараняў вучыць? — студэнтка II курса гістарычнага факультэта Алена Лысяя паправіла кніжку, зірнула на сябровак, якія дагульвалі апошнюю партыю ў валејбол. — Вучыць можна ў самых розных абставінах, галоўнае — жаданне. І сіла волі.

— Правільна! — гэтак жа строга, як Валерый Бурчакоў, падтрымала дзяўчыну

СТАРОНКІ МІНУЛАГА

Аб чым пісала газета «Беларускі ўніверсітэт» у студзені...

1955 года:

● Для студэнтаў універсітэта прэзідэнт Акадэміі навук БССР, член-карэспандэнт Акадэміі навук СССР В. Ф. Купрэвіч прачытаў лекцыю аб сваіх уражаннях аб паездцы ў Францыю на VIII Міжнародны кангрэс батанікаў.

1956 года:

● У штаце універсітэта працуе 18 дактароў навук, 70 дацэнтаў, 68 кандыдатаў навук.

1957 года:

● У канцы мінулага года ў Парыжы праходзіў VI Сусветны кангрэс глебазнаўцаў, у рабоце якога прымалі ўдзел і вучоныя нашага ўніверсітэта. Прафесар І. С. Лупіновіч расказаў студэнтам і выкладчыкам біёлага-глебавага факультэта аб паездцы савецкіх вучоных на кангрэс.

1958 года:

● Пачалося будаўніцтва галоўнага корпуса ўніверсітэта і інтэрната на 800 месцаў на Паркавай магістралі. У галоўным корпусе будуць размешчаны фізіка-матэматычны факультэт, актовае зала, комплекс фізкультурных памяшканняў з вялікай спартыўнай залай, бібліятэка, кнігасховішча, чытальныя залы і вялікія аўдыторыі.

1961 года:

● Група супрацоўнікаў універсітэта выязджала ў Крупскі раён. Перад працаўнікамі раёна выступілі Д. П. Жмураўскі, А. А. Лойка і Н. С. Гілевіч.

1963 года:

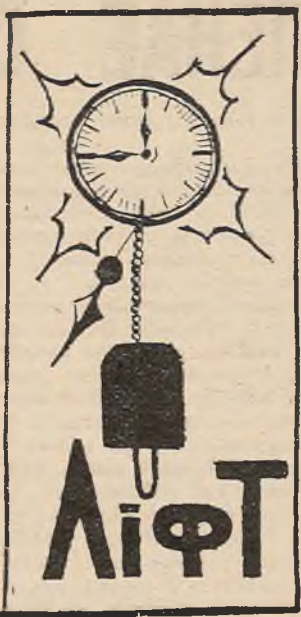
● Справіла наваселле бібліятэка. Замест былых 800 квадратных метраў бібліятэка атрымала ў новым корпусе 1700 квадратных метраў плошчы. Ёсць чатыры чытальныя залы па 400 месцаў замест адной ранейшай на 150 месцаў. Фонд бібліятэкі налічвае каля 670 тысяч тамоў.

1964 года:

● Цікавы матч па шашках на 50 дошках паміж зборнымі матфака і «ўсяго свету», за якую выступалі студэнты і супрацоўнікі астатніх факультэтаў, адбыўся днямі. Лік сустрэчы 31,5:18,5 на карысць матфака.

МАРАФОН

Літаратурна-Іранічны Факультэт
віншуе сваіх сяброў з сесіяй,
зычыць шчаслівых білетаў і выдатных адказаў!

ДЗЕНЬ ДОБРЫ, дарагія таварышы! Мы вядзем свой рэпартаж з асноўных аўдыторый факультэта. Мікрафоны і тэлекамеры настроены на асвятленне забегу студэнтаў на марафонскую дыстанцыю — 5 гадоў.

Каб больш да гэтага не вярочацца, зазначу, што ў забегу прымаюць удзел лепшыя з лепшых, найбольш падрыхтаваныя спартсмены, э-э, прабачце, студэнты. Хаця жадаючых аспрэчваць сваё права на «паплавок» і ў дадатак да яго дыплом было нямала. Аднак адбор праводзіўся ў строгай адпаведнасці з алімпійскай сістэмай.

У гэты яшчэ па-летняму цёплы і сонечны першы вераснёўскі дзень усім добра відаць маладыя твары шчасліўчыкаў. Ім можна пазаздросціць.

паспачуваць... Паспачуваць іх беспадстаўнаму аптымізму, з якім удзельнікі марафона выйшлі на гэтую нялёгкую, поўную нечаканасцей і перашкод дыстанцыю.

Нарэшце—старт! Першае выпрабаванне на першым этапе спаборніцтваў — курсе — уборка бульбы ў калгасе. Каманда цудоўна спраўляецца з заданнем і працягвае барацьбу. Раўненне трымаюць на Васіля Мураўскага. Але што гэта? Арбітр знімае лідэра з дыстанцыі...

Хто скажаў, што з судзьдзімі не спрачаюцца? Спрачаюцца. Яшчэ як спрачаюцца. Нарэшце справядлівасць перамагае: Мураўскі рэабілітаваны, арбітр пакараны. Па прафсаюзнай лініі. Студэнт кідаецца даганяць сваю каманду, і хаця разрыў вельмі вялікі—не губляе прысутнасці духу.

Курс набліжаецца да куды больш сур'ёзнага выпрабавання — задачы залікаў і нарматываў за першую палову першага этапа спаборніцтваў. На мове студэнтаў гэта называецца семестрам. Цяжка прыйдзеца удзельнікам забегу: вопыту карыстацца дапаможнымі сродкамі — «шпорамі» — ніякага...

Нашы спачувальнікі былі зусім не да месца. Не той зараз студэнт! Адно слова—акселера-

цыя! Наперадзе Тамара Юрэвіч і Сымон Паневіч. Усе іспыты яны здалі на выдатна, аб чым сведчаць адзнакі ў залікоўках.

Вось няўдача! Камандзе штрафное ачко! А вінаваты ў гэтым Юрась Марачка, які пазбаўлены права прымаць удзел у далейшай барацьбе. На жаль, яго камерцыйныя здольнасці праявіліся задоўга да заканчэння забегу: студэнт імкнецца спіхнуць (па сходнай цане) спартыўную форму фірмы «Адзідас», набытую ў каманды праціўніка, праўда, значна дзешавей. Марачка пакараны па ўсёй строгай спартыўнай заканау.

Прамежкавы фініш забегу — першая сесія. У групы пад умоўнай назвай «Чортаў тузін» (13 чалавек) спрэчкі з судзьдзёй. Галоўная прэтэнзія да арбітра—неаб'ектыўная ацэнка сіл і магчымасцей. У выніку знікае заліковая ведамасць з «не залічана».

«Першы залік лічыць пробай сіл» — вырашыў старшы судзьдзя. Другі заход даў больш плённыя вынікі, выключачы хіба толькі рывок аднаго з лідэраў групы Пятра Мальгі, які на задачу першага нарматыву паклаў усе сілы і прымаць далейшы ўдзел у спрэчках быў не ў стане. Пасяджэннем судзейскай калегіі яму началілі хвастоў і аднеслі тэрмін задачы запазык на пасля.

На працягу ўсяго першага этапа забегу курс праводзіў вялікую грамадска-палітычную работу. Вунь тыя маляўнічыя кавалкі ватмана, якія знайшлі сваё месца на галоўным тэбле факультэта — відаць, у газеце каманды з красамойным надпісам «Рэшата». Ужо сама назва гаворыць аб тым, што гэты баявы орган павінен пільна прасейваць усю лухту, якую сцягваюць у газету аўтары. Паколькі такой аказалася большасць, «Рэшата» надалей выходзіць не стала.

Вось і скончыўся першы этап спаборніцтваў. Ён ператварыў учарашніх вучняў у амаль дарослых, загартаваных людзей. Перш чым развітацца са спартсменамі да другога этапа, хочацца ад вашага імя, дарагія сябры, пажадаць ім удалых новых стартаў і высокіх вынікаў на фінішах.

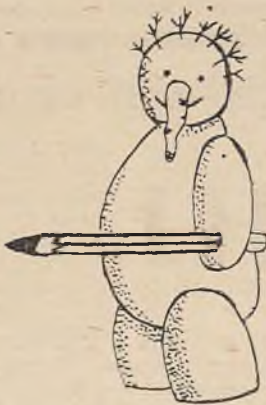
Ні пуху, ні пер'я!
Са слоў спартыўнага каментатара запісаў
В. ГРАМОВІЧ.

РЫКАШЭТАМ

ст-ту Мікалаю Б-ну

Пішу вам гэты невялічкі ліст з надзеяй на тое, што верш, які прапаную вам на яго старонках, будзе жадаемым для публікацыі.

Гэта нерэальна. Калі нават вельмі жадаць.

3 РОЗНЫХ КРЫНІЦ

ЗДАРЭННІ

У МІНУЛЫ панядзелак студэнта Івана Рыбіна засталі ў чыталцы.

3 ПРАВІЛАЎ ДОБРАГА ТОНУ

КАЛІ прафесар на экзамене сказаў: «Мне вельмі цяжка працаваць з такімі студэнтамі, як вы», паспрабуйце угаварыць яго не пакідаць сваёй пасады.

РЭКОРДЫ

НОВЫ РЭКОРД у рыўку ўстанавіў студэнт 2 курса Люцікаў. Адною левай ён вырваў з падручніка чатырнаццаць лістоў. Рэкорд за-

фіксаваны ва ўніверсітэцкай бібліятэцы.

ПЫТАННЕ РУБАМ

Дзе ўзяць грошы, калі кожнага студэнта біць стыпендыяй?

ВЫНІКІ ТЫРАЖУ

ВЫКЛЮЧНЫ выпадак здарыўся ў 745-м розыгрышы «Спортлато»: выйгрыш выпаў на шасцёрку, і экзаменацыйны білет № 23.

СПОРТ

ШТОДНЯ займаўся гімнастыкай. Махаў на сесію рукой. Дзяжурны па «ЛІФТУ».

ДЭТЭКТЫЎНЫ МАНАЛОГ

ІСПЫТ

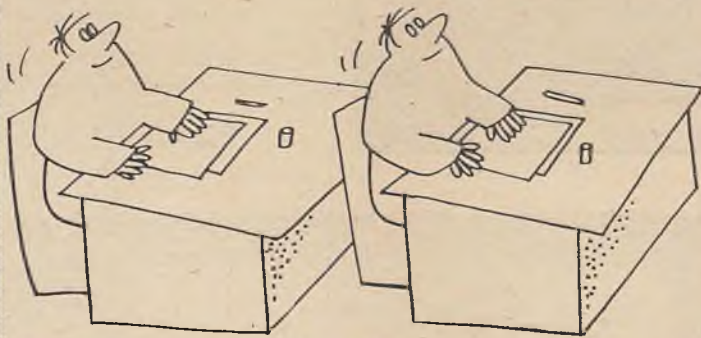
РУКІ! Ды не ўгору. Пакажы. Правую зараз... Ну няхай. Веру. А пад крысам што? Ныйначай «пагрантаж»? Адгарні, адгарні. Дзіва—няма. Куды «бомбы» схавалі? Ныйначай, за пояс запхнуў? Скідай пінжак. Павярніся кругом...

Не веру! Быць не можа! Ведай—мяне вакол пальца не абвесці. Пэўна, у шкарпэткі ўсё пахаваў? Цэлымі пачкамі. Падымай штаныны. Чаго так глядзіш, як адзін таварыш на новую браму? Агнец нявінны. Вачыў я вас такіх на сваім вяку. На прастрэчку разлічваецца, нахаб-

нічаецца? Панапакоўваецца ў кішэні ўсяго-ўсялякага. Думаецца, што наш брат калі ўжо склад розуму мае аналітычны і вобраз мыслення лагічны, дык праміне. Дудкі! Выварочвай, выварочвай. Гм... Квітанцыя... на два рублі. Зайцам ездзіш? 35 капеек... Пакамецаны пачак цыгарэт. Сапраўдныя. Усё як мае быць... Ну, сядай, сядай. Гаварыць пасля будзеш.

Дзіўны нейкі чалавек. І на што ён спадаецца? Прыйсці на экзамен—і ніводнай шпоры. Цікава, вельмі цікава...

Запісаў В. ПЯРУН.

АБ'ЯЎЛЯЕЦЦА КОНКУРС НА ТАЛЕНТ АФАРЫСТА

ШУКАЙЦЕ ЖАНЧЫНУ!

Гумарэсан і фельетонаў, дасціпных жартаў і эсэ, афарызмаў і вершаў, пародый і г. д. з нецярпеннем чакае ад вас, шануюныя чытачы, адміністрацыя «ЛІФТА». Галоўны герой твораў — жанчына. Дык шукайце ж, сябры!

Апошні тэрмін прадстаўлення матэрыялаў — 1 сакавіка.

Зноў хвост па механіцы...

